

Însușirile vieții creștine

Betania înseamnă „Casa palmierilor”; de aceea ne arată un loc de odihnă, ca de exemplu o oază în deșert. Scriptura relatează că Domnul Isus a vizitat adesea Betania, când era aproape de Ierusalim. Pentru ce motiv a făcut El acest lucru? Acolo erau prieteni credincioși, care prețuiau părtășia și dragostea Lui - în contrast cu trădătorul Iuda, cu ura fariseilor, cruzimea soldaților și nestatornicia rece și împietrită a oamenilor.

În Betania, acești prieteni credincioși au pregătit o cină pentru Domnul (Ioan 12). Cu această ocazie, în preocupările celor trei membri ai familiei apar trei trăsături esențiale ale vieții creștine:

1. *Lazăr*, care a fost înviat din morți, a avut privilegiul de a sta la masă cu Domnul, ceea ce exprimă „părtășia” [Ioan 12.2].
2. *Marta* slujea; de aceea ea prezintă caracteristica „slujirii” [Luca 10.40; Ioan 12.2].
3. *Maria* a uns picioarele Domnului ei cu mirul pe care îl păstrase, arătând astfel ce este „închinarea” [Ioan 12.3; Marcu 14.3-9].

Aceste caracteristici - părtășia, slujirea și închinarea - sunt indisolubil legate între ele. Nimeni nu poate practica cu adevărat una dintre aceste caracteristici, dacă nu acordă atenție celorlalte sau le neglijează.

În timp ce toți ucenicii așteptau cu nerăbdare ca Împărăția viitoare să se desfășoare în viitorul apropiat, Maria era singura care înțelese gândurile Domnului despre viitor. Credința ei înțelese că sfârșitul călătoriei Lui era inevitabil să fie moartea, așa că a profitat de ocazie. Celelalte femei au încercat să facă acest serviciu după moartea și îngroparea Lui, dar era prea târziu, pentru că El înviase deja. Maria nu a fost la mormântul Său. Îi dăruise în timpul vieții sale cel mai prețios bun pe care îl avea. Nu era nimic prea bun pentru ea, pe care să-l dea Domnului ei!

De când Domnul S-a înălțat, Betania și-a păstrat semnificația. În mijlocul unei lumi care L-a batjocorit și L-a răstignit, El găsește o bucurie desăvârșită atunci când ai Săi răspund la dragostea Lui. Ei sunt credincioși Domnului lor absent, până când El vine!

Domnul S-a înălțat la cer din Betania. Și-a condus ucenicii până în Betania și, ca adevărata imagine a preotului din timpul Vechiului Testament, Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat cu mâinile pline de favoarea lui Dumnezeu, pe care le-a dăruit-o în mod nelimitat.

Binecuvântându-i (sau în timp ce îi binecuvânta), S-a despărțit de ei și a fost dus la cer. Adevăratul sens al acestei expresii este că binecuvântarea Sa a fost un act neterminat! Deși locul Lui s-a schimbat de când S-a înălțat, El încă Își binecuvântează poporul.

Rezultatul a fost următorul: ucenicii Lui I s-au închinat și s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie și erau mereu în Templu laudându-L și slăvindu-L pe Dumnezeu (Luca 24.50-53).

Astfel, Evanghelia care începe cu o mare bucurie [Luca 2.10] se încheie la fel de bine cu o mare bucurie. Această trăsătură este caracteristică pentru întreaga epocă creștină. Iată de ce apostolul Pavel, a cărui carieră pământească s-a încheiat într-o închisoare romană, și-a putut îndemna pe bună dreptate cititorii săi din Filipi să se bucure în Domnul [Filipeni 3.1; 4.4]!

Domnul S-a înălțat din Betania și în Betania Se va întoarce. „Betania” este încă formată din credincioși care Îl așteaptă. Cu un ecou plin de bucurie, ei se alătură invitației Duhului și a Miresei, strigând către Domnul și Mirele absent: „Vino!”. Între timp, ei au privilegiul incomparabil de a veghea asupra intereselor Sale până la venirea Sa. Ei strigă: „*Amin, vino Doamne Isuse!*”. Răspunsul Lui este: „*Da, Eu vin curând!*”.

Titlul original: „Bethanien“

din *Der Dienst des Wortes*, Anul 14, 1936, pag. 117–119;